

[Birkholm]

dent II-missiler. Allerede disse to tal, som kun repræsenterer et meget lille udsnit af den samlede vestlige oprustningsplan, opvejer til fulde i antal for slet ikke at sige i kvalitet de våben, der trækkes tilbage fra det europæiske område.

Så siger man: ja men det er jo nationale våbensystemer. Ja tak. Pershing II og krydsermissilerne er da også amerikanske våbensystemer, de er altså bare landbaseret i europæiske lande, men de andre våben er skam også en del af det europæiske atombombearsenal.

Det er en fantastisk bevisførelse at hævde, at fordi NATO trækker nogle våben tilbage, mindsker NATO sit trusselspotentiel, når USA samtidig kommer med flere våben, Storbritannien kommer med flere våben, og Frankrig kommer med flere våben.

Udenrigsministeren sagde ikke noget om, at regeringen vil acceptere den dagsorden, som nu har et flertal her senere på dagen, og arbejde aktivt for den. Spørgsmålet er også, hvor meget sådan en forsikring vil være værd. Det er jo noget, vi skal diskutere senere under en anden forespørgsel.

Vi har her i salen tidligere på måneden været vidne til, at udenrigsministeren gav et eksempel på, hvordan regeringen havde arbejdet aktivt for den dagsorden, der blev vedtaget 3. november. Det eksempel var hentet fra forsvarsministermødet, der fandt sted en uge før dagsordenen var vedtaget. Det er velkendt. Hvad der måske ikke er så velkendt i den danske offentlighed, er, på hvilken måde den danske regering arbejdede aktivt for dagsordenen af 3. november på forsvarsministermødet den 27. oktober. Det gjorde den danske regering nemlig ved at underskrive et communiqué, der, så vidt jeg har observeret, ikke har været refereret i den danske presse, gående ud på endnu en bekræftelse af NATOs vilje til at opstille de nye 572 raketter, såfremt der ikke opnås forhandlingsresultater her i løbet af november-december.

Mig bekendt har der ikke været taget noget dansk forbehold over for det communiqué. Det er i hvert fald ikke fremgået af de referater, jeg har læst i Le Monde og Neue Zürcher Zeitung, men det kan jo være, at det er undgået verdenspressens opmærksomhed, og at udenrigsministeren eller måske for-

svarsministeren kan korrigere mig på det punkt.

Det er altså endnu et eksempel på, hvordan den danske regering har ladet hånt om folketingets dagsordener.

Til sidst vil jeg sige, at jeg er skuffet over hr. Steffensens indlæg som ordfører for kristeligt folkeparti. Hr. Steffensen sagde, at der var gået inflation i at tale om fred. Nu har vi altid gået og troet, at kristeligt folkeparti var et gammeltestamentligt parti, men åbenbart har kristeligt folkeparti ikke annammet ordene i Esajas: »Deres sværd skal de smede til plovjern, deres spyd til vingårdsknive, folk skal ej løfte sværd mod folk, ej øve sig i våbenfærd mere«. Men det er desværre ikke kun Det gamle Testamente, de kristelige har brudt med, de ønsker heller ikke fred i Det nye Testaments forstand. Står der ikke i bjergprædikenen hos apostlen Matthæus: »Salige er de, som stifter fred«? Jeg er ked af, at kristeligt folkeparti ikke vil tage kristendommens budskab alvorligt, når det drejer sig om at tage medansvar for beslutninger her i folketinget, men kun når det drejer sig om at samle stemmer ved valget.

(Kort bemærkning).

Steen Folke (VS):

Jeg kan forstå, at debatten er ved at være afsluttet, og jeg vil godt i den anledning henvende mig til statsministeren, for jeg synes unægtelig, det er vigtigt at få forklaret, om og hvordan regeringen kan leve med den dagsorden, der forhåbentlig og formodentlig bliver vedtaget om et øjeblik.

Jeg må sige, at det er ubegribeligt for mig, hvis den borgerlige regering, med alt hvad den står for, kan acceptere vedtagelse af en dagsorden, som i praksis er et dolkestød mod den dobbeltbeslutning, som man har lagt så meget vægt på fortsat at opretholde og administrere.

Der er tale om, at det nu bliver pålagt regeringen at tage til NATO og tage klar afstand fra det operative element i dobbeltbeslutningen, nemlig opstillingen af de 572 atomraketter. Det er resultatet af denne debat, og jeg vil egentlig gerne bede statsministeren om at forklare, hvad han mener om det, hvordan han i givet fald kan tænke sig, at regeringen vil leve med at administrere en dagsorden med dette indhold.